

СЪДЪРЖАНИЕ

Съобщения	2
Международна дейност	5
Изкуство, думи...	6
Изкуство, думи..., хроника	17
Хроника	18
Хроника, предстоящо,	19
IN MEMORIAM	20

Оформление:
Александър Стефанов

Фотограф:
Дени Кръстев

Редактор:
Марияна Аврамова

На корицата:
Николай Петков – „Сянка“

За контакти и реклама:
тел. 02) 944 4141
02) 943 4421
факс: 02) 946 0212

press@sbhart.com
ИнфоСБХ
ISSN 1310-9448

Захари Зограф – „Автопортрет“, детайл

СБХ, 1504 София, ул. „Шипка“ 6

За 2009 година УПРАВИТЕЛНИЯТ СЪВЕТ на СБХ определи следния РАЗМЕР на членския внос: **за ЕДНА ГОДИНА – 25 (двадесет и пет) лева.**

Всички членове ПЕНСИОНЕРИ, – мъже, родени преди 1 януари 1947 г. и жени, родени преди 1 януари 1950 г., както и членове в тежко здравословно или финансово състояние, са освободени от плащане, съгласно чл. 46, ал. 3 от Устава на СБХ.

Пенсионираните по болест да представят актуално копие от експертно решение на ТЕЛК.

Членският внос за времето от 2002 г. до 2008 г. включително е 20 (двадесет) лева, а за годините преди 2002 година, е 18 – (осемнадесет) лева.

Членският внос се приема в сградата на СБХ, ул. „Шипка“ 6, етаж IV, отдел „Кадри“ или чрез пощенски запис на адрес: гр. София – 1504, ул. „Шипка“ 6, СБХ за Наталия Желева Желева.

Телефони за справки: 946-30-29 или 944-41-41 вътр. 234.

ТВОРЧЕСКИ ФОНД

По решение на ИБ на СБХ № 26/10.11.2008 г. се определят следните цени за нощувка в творческите бази на СБХ за зимния период, считано от 11.11.08 г. както следва:

1. *За базите във В. Търново и София:* – за членове на СБХ и семействата им – 15 лв.; – за членове на ТФ и семействата им – 16 лв.; – за гости - 20 лв.

2. *За базите в Балчик (извън смените за летуване) и Боженци:* – за членове на СБХ и семействата им – 12 лв.; – за членове на ТФ и семействата им – 13 лв.; – за гости – 15 лв.

3. *За базите във Вършец и Долна Баня:* – за членове на СБХ и семействата им – 10 лв.; – за членове на ТФ и семействата им – 11 лв.; – за гости – 13 лв.

4. *Творческите бази в Боженци и Балчик се затварят от 05.01 до 31.03.2009 г.*

5. *Творческите бази във Вършец и Долна Баня се затварят от 05.01 до 18.04. 2009 г. (Великден). Допълнителна информация и заявки: Иванка Атанасова – ТФ на СБХ, ул. „Шипка“ 6, ет.3, тел. 846 52 13.*

УВАЖАЕМИ КОЛЕГИ,

Институтът за изкуствознание при БАН повече от 60 години се занимава с изследване на проявите на изобразителните изкуства по българските земи от античността до наши дни. И днес той продължава да бъде единствената научна институция в тази област.

През тези години – освен всичко друго – той създаде и представителна колекция от творби на изобразителното изкуство (сред тях са работи на Ив. Мърквичка, Ал. Божинов, К. Щъркелов, Г. Бакърджиев, Б. Обрешков, Т. Хаджиниколов, В. Лукова и др.). Повечето от тях са дарени на института от техните автори.

Желанието на ръководството на института е колекцията да бъде обогатена с произведения на съвременни български художници.

Във връзка с това се обръщаме към вас с молба да дарите свои творби, които да станат част от престижната колекция на Института за изкуствознание.

*За контакти: Румяна Константинова,
Институт за изкуствознание,
ул. „Кракра“ 21, тел. 02/ 944 24 14.*

УВАЖАЕМИ КОЛЕГИ,

На 17 февруари 2009 г. (вторник) от 16 часа в Заседателната зала на СБХ, ул. „Шипка“ 6, етаж IV ще се проведе общо събрание на секция „Скулптура“ със следния дневен ред: 1. План за творческата дейност през 2009 г. 2. Обсъждане на проблемите, свързани с изложбите на секцията. 3. Избор на ръководство. 4. Разни.

ОТ РЪКОВОДСТВОТО НА СЕКЦИЯ „СКУЛПТУРА“

Съобщаваме, че предприятие „СБХ-Кариера“ АД (бивш Комбинат за монументална пластика „Илиянци“) разполага с база и квалифицирани специалисти за увеличаване на проекти и отливане в бронз, или изпълнение в камък на скулптура, скулптурна декорация, декоративна пластика и т.н. Цените на услугите са съобразени с пазара и се ползват редица облекчения.

За справки и сведения моля обръщайте се на тел. 02/ 938 12 94, факс. 02/938 11 24 или на адрес: София, ул. „Рожен“ 78 – Иван Сиромахов - и.д. на „СБХ-Кариери“ АД

ИЗЛОЖБА „РОДЕНИ НЕЗАВИСИМИ“

посветена на 100-годишнината от независимостта на България

По случай годишнината от обявяването на независимостта на България (22 септември 1908) и официалното признаване на независима Българска държава от Великите сили (април 1909), Съюзът на българските художници и Министерство на културата организират изложба с название „Родени независими“. За експозицията са предвидени две зали в изложбеното пространство на СБХ, ул. „Шипка“ 6 за срока – март-април 2009 г. Наименованието на изложбата е повлияно от текста на Манифеста към българския народ, с който княз Фердинанд провъзгласява България за независимо царство в църквата „Св. Четиредесет мъченици“ в Търново.

Организаторите на изложбата си поставят за цел на основата на конкретни исторически събития с политическа и национална значимост да насочат авторите да потърсят не само буквалното пресъздаване, а лично пластично, философско, емоционално, нестандартно интерпретиране. Извън историческия контекст идеята за независимостта е особено близка на артистичната природа на човека, а като синоним на понятието свобода е същност на изкуството. В този смисъл темата дава богати възможности за импровизации.

В изложбата могат да участват български художници, без възрастово ограничение, работещи в различни области на изобразителното изкуство. Ще се приемат произведения от всички видове съвременно визуално изкуство, с изключение на приложно изкуство и пърформанс. Предвиждат се три равностойни награди на стойност по 4000 лв. Жури ще селектира творбите в изложбата и ще определи призове. В рамките на изложбата се допускат и участия на кураторски проекти.

Организаторите имат право да променят броя и стойността на наградите. Наградните творби остават собственост на авторите.

Приемане на творбите: 15 и 16 март (неделя и понеделник) на 2 етаж на ул. "Шипка" 6 от 10 до 17 часа; Журиране: 17 март от 10 часа; Откриване: 19 март от 18 часа.

ПЪРВО БИЕНАЛЕ НА ЦЪРКОВНИТЕ ИЗКУСТВА ВЕЛИКО ТЪРНОВО – 2009

В периода 24 април - 25 юни 2009 г. в гр. Велико Търново ще се проведе Първото биенале на църковните изкуства със съпътстващ го семинар на тема „Църковните изкуства в XXI век. Традиции, съвременност, тенденции“.

ОРГАНИЗАТОРИ: Министерство на културата, Светата Великотърновска митрополия, Община Велико Търново, ВТУ „Св. св. Кирил и Методий“, Православен богословски факултет на ВТУ, Съюз на българските художници, Фондация „Покров Богородичен“.

ЦЕЛ: Изложбата е форум на съвременното творчество в областта на православните църковни изкуства: иконопис, стенопис, дърворезба, мозайка и други, участващи в храмовото оформление и богослужебната практика.

УЧАСТНИЦИ: Художници, работещи в областта на църковните изкуства.

УСЛОВИЯ ЗА УЧАСТИЕ: За изложбата могат да се представят: иконопис – до три творби. Размерите на иконите да не са по-големи от 120 см. на дългата им страна; дърворезба (монументална и миниатюрна пластика) – до три творби или три табла с фотоси и проекти на реализирани работи; стенопис и мозайка – до три творби в материал и/или три табла с фотоси или проекти на реализирани работи; утвар, текстил, графика, миниатюра и други – до три творби или проекти; мултимедийно представяне на реализирани работи. Представените произведения и табла с фотоси да са във вид, готов за експониране и с размери не по-големи от 2/2 м.

Творбите за изложбата се приемат от 13 до 17 април 2009 г. в Изложбения комплекс в град Велико Търново, ул. „Рафаел Михайлов“ 1.

Транспортните разходи по приемане и връщане на творбите са за сметка на участниците. Творби и табла, неотговарящи на условията няма да бъдат приемани. На гърба на всяка от творбите или таблата авторът трябва да посочи: наименование на произведението, година на създаване, размери, материал, техника на изпълнение и стойност.

Представянето на творбите, журирането и определянето на наградите се извършва от компетентно жури. В състава на журито се включва по един представител от организаторите. Председателят на журито се определя от СБХ и ВТУ „Св. св. Кирил и Методий“.

НАГРАДИ: Журито присъжда четири награди:

- награда на Министъра на културата;
- награда на Община Велико Търново;
- награда на ВТУ "Св. св. Кирил и Методий";
- награда на СБХ;
- могат да бъдат присъдени и специални награди.

СЕМИНАР: тема „Църковните изкуства в XXI век. Традиции, съвременност, тенденции“. Семинарът ще се проведе на 25-26 април 2009 г. В рамките му се предвижда мултимедийно представяне на реализирани творби.

Заявки за участие в изложбата и семинара се приемат до 15 март на електронен адрес: theolog@uni-vt.bg и адрес: Светла Иванова, Православен богословски факултет, Великотърновски университет „Св. св. Кирил и Методий“, гр. Велико Търново, ул. „Теодосий Търновски“ 2. Участниците трябва да изпратят качествени фотографии на творбите си в електронен вид, като упоменат формат, техника на изпълнение, кратка творческа биография /до половин страница/, адрес и телефон за връзка. Одобрените творби ще бъдат публикувани в електронен каталог на адрес www.pravoslavie.bg

за информация:

e-mail: theolog@uni-vt.bg
адрес: Православен богословски факултет;
ВТУ „Св. св. Кирил и Методий“;
ул. „Теодосий Търновски“ 2;
гр. Велико Търново;
тел: +359 62 618243

XXV МЕЖДУНАРОДНО БИЕНАЛЕ НА ХУДОЖЕСТВЕНИЯ ХУМОР

Кметството на Толентино организира XXV Международно биенале на художествения хумор, което ще се проведе от 11.07 до 25.10 2009 г.

1. Биеналето е отворено за автори от цял свят, всеки от които може да участва за „Международната награда на град Толентино“, посветена на сатиричното изкуство. Всяко участие може да съдържа максимум 3 непубликувани и оригинални работи, независимо от размера, техниката и вида визуално изкуство.

2. Темата на Биеналето през 2009 г.: „Децата ни гледат(и ни се смеят)“.

3. Крайният срок за участие в конкурса е 27.03. 2009 г., до тази дата работите трябва да бъдат регистрирани при:

The secretary for the 25th International Biennial of Art Humour

Piazza della Liberta, 3; 62029 TOLENTINO – Italy

Всяка работа трябва да бъде придружена от молба за участие, която съдържа следната информация: име на автора, псевдоним, кратка биография, адрес, заглавие на работата, използвана техника, горна и долна граница на цената, която авторът би искал да сложи, адрес за връщане на работата.

Прикрепена карта за участие е необходима за всяка работа.

4. Спечелилите работи ще станат собственост на Международния музей за художествен и карикатурен хумор в Толентино.

5. Работите ще се приемат, ако не са обложени с данък или митнически такси.

6. Кметството на град Толентино гарантира максималната защита на всички работи, но не отговаря за тяхната повреда по време на транспортирането.

7. Приемането на работите, подбора и награждаването ще бъде направено от жури избрано от административната секция на град Толентино.

Решението на журито е окончателно.

8. Журито, председателствано от Джорджо Форатини, е в състав:

Енрика Бонакорти, Акиле Бонито Олива, Евио Хермас Ерколи, Рикардо Манели, Маурицио Никети, Лудовико Пратези, Маурицио Костанцо – художествен директор на Биеналето на художествения хумор.

9. Журито ще раздаде следните награди: – Международна награда „Град Толентино“ – 5 000 евро. Победителят ще гостува на следващото биенале (2011 г.) със собствена изложба; – 2-ра награда 3000 евро; – 3-та награда 1500 евро

Ще бъдат връчени също следните награди: – Награда „Цезаре Маркорели“; – Награда на Академията за хумор „Луиджи Мари“; – Други специални награди.

10. Работите, представени в изложбата, ще бъдат върнати за сметка на организатора. Работите, невлезли в изложбата, ще бъдат върнати на собственика за негова сметка.

11. Организаторите на Международното биенале са упълномощени да използват и копират избрани работи за официален изложбен каталог.

12. На всички автори ще бъдат връчени дипломи за участие и екземпляр от каталога на биеналето.

13. Участието в XXV Международното биенале на художествения хумор изисква пълно съгласие с условията.

14. Регламентът на осем езика и допълнителна информация може да намерите на: www.biennaleumorismo.org

тел. +39 733 901 365; +39 733 901 326; +39 733 969 797

Факс. +39 733 966 535; e-mail: info@biennaleumorismo.org

ЗА ЕДНА ИЗЛОЖБА... С МНОГО ГОРЧИВИНА

Това заглавие съвсем не е случайно. „За една изложба... с малко горчивина“ беше озглавен текстът, който публикувах в бюлетина на СБХ преди две години, пак по повод годишната изложба на секция „Скулптура“. Тогава тя беше под наслов „Човекът и природата“. Започвам няколко реда за тазгодишната скулптурна изложба с почти същите думи. Почти! Защото ако преди две години съм определил горчивината като малко, то сега не би било простимо да съм толкова толерантен. Тогава си мислех, че темата е изиграла неблагоприятната роля на ограничение и може би е лишила от сила експозицията. Но по резултата от сегашната виждам, че не съм доловил правилно причината за безпокойство. Тогава отбелязах още, че са представени произведения, изработени от различни материали, и това ме окуражаваше (макар и не кой знае колко), че са налице опити да се руши стереотипа от предходни години. И това беше едно от твърде малкото й достойнства. Тази година те са много по-малко.

Ще отбележа, че настоящата изложба не е журирана. По две причини. Първо: представени са за участие към 70 обекта – наричам ги така, защото доста от тях трудно, ако не и невъзможно, бих определил като резултат на творчество – от 45 автора – също е трудно те пък да бъдат подведени под общия знаменател скулптори. И ако трябваше журито да прилага сериозни критерии към това, което се изправяше пред очите му, щяха да останат не повече от петнадесетина произведения за експозицията. Второ: потресаващото равнище, или по-точно „равнище“ – позволявам си да използвам този много уместен за случая израз на Радой Ралин – подсказва идеята не да се спаси така наречената Национална изложба „Скулптура“ чрез запълване на първия етаж на „Шипка“ 6 (той пак си остава полупразен), а да се провокира някаква реакция на случващото, се като се покаже истината, такава каквато е.

След като се отказвахме от журирането, гледах как колегите се опитват чрез пробване на различни и щадящи варианти да усвоят пространството на етаж. Как с местене и пренареждане се стремяха да реанимират експозицията, въпреки качеството на повечето „творби“. Уви. Резултатът е една тъжна гледка, която не само не се променя от няколкото качествени работи, но убива и тях. И се запитах това ли е причината негласно, но сякаш като след предварително наговоряне, да не участват 99 процента от сериозните ни скулптори. Защото техните пластичности губят от съседството с немалкото промъкнали се във всяка изложба

Иван Колев – „Бивол“

недоразумения? А неоспорим факт е, че само те са в състояние да дадат ниво на тази изложба. И с присъствието си да възвърнат нейния авторитет. Което пък ще доведе до интереса към нея на младите хора, който клони към нулата.

Нека ми простят направилите стойностни творби автори на тазгодишната изложба, но аз няма изобщо да ги спомена в този текст. Защото искам да насоча вниманието изцяло в друга посока. Ще подчертая, че скулптурната секция на СБХ се състои от 345 човека. Преди две години в експозицията бяха предложени на вниманието на публиката 66 произведения от 53 скулптори. И то след като журито беше отсявало! Тази година си дадох труда да предлагат нещо по-малко от 40 човека, без да броя така нареченото почетно участие на Величко Минеков, Иван Колев, Стефан Начков, Теодоси Антонов, Димитър Остоич и Георги Апостолов. Що се отнася до почетното – вярно, че кръглата годишнина трябва да се отбелязва, но ползвана по този начин има опасност да се превърне в един от основните фактори за попълване броя на участниците в изложбите. Още повече, че тя не може да бъде достатъчно условие за почетно участие, защото не при всекиго е нещо повече от чисто лично събитие.

Как другояче да определя тенденцията към постоянно намаляване на желаещите да се включат в тази представителна (поне би трябвало да е такава) експозиция, освен като тревожна? Само материалният стимул ли е в състояние да извади скулпторите от паяжината на спокойствието? Може би е така. Особено ако направя сравнение с току-що приключилата изложба на Застрахователния холдинг Алианс. Но това е потвърждение на факта, че в секцията са налице много мъртви души – поне половината, а най-вероятно и много повече. И са такива не защото не са предложили и не предлагат своите работи за експозиции, а защото не се интересуват. И защото са мързеливи. И защото предпочитат не да търсят, а да „намирят“. И защото са само пазарно ориентирани. Колкото и трудно да се продава скулптура в последните няколко години у нас, доста „майстори“ успяват да открият и прокарат своите пътища за реализиране на продукцията си от лъскави или ефектно патинирани бикове, риби, галопиращи коне, клоуни и какви ли не още чудеса. А членството в Съюза на българските художници не е формалност. Нито пък авторитетът на организацията, макар и позалинял в последните близо две десетилетия, трябва да служи само за по-лесно постигане на комерсиални резултати. Въпросът е, че това членство трябва да се заслужава не само в момента на приемане в съответната секция, а и да се отстоява. С позиция, с активност, с отговорност.

Да се запитам ли и къде са реакциите на критиката? Вярно, че критериите все повече се размиват, но за това не са виновни само променящото се време, пазарните отношения, липсата на държавна подкрепа, намалените до невъзможност страници на печата, в които би могла да се заяви позицията й към случващото се. В крайна сметка отново става дума не за нещо друго, а за инерция. Усилия от много посоки и от още повече хора са необходими, за да се промени драматичното статукво, за което свидетелства въпросната изложба. И първо самите членове на секцията трябва да си поставят въпроси, като търсят отговорите за себе си и за всички. Крайно време е!

Много по-опитни от мен в познаването на виното специалисти знаят, че не е нужно да се изпие една бъчва до дъно, за да се разбере, че съдържанието й е киснало. Страхувам се, че ако човек преглътне изложбата на секция „Скулптура“, ще си помисли, че цялата съвременна българска пластика е на това потресаващо ниско ниво. А съм сигурен че не е така. С нетърпение и с надежда чакам потвърждение на думите си. Но то – потвърдението – е в ръцете на сериозните скулптори.

Николай БОШЕВ

ЦВЯТКО ОСТОИЧ – ЕДИН ОПИТ ЗА ПОРТРЕТ

И Цвятко Остоич навърши 50 години, и той като други художници преди него направи изложба по този случай. Така личният му празник, споделен с определен кръг близки и приятели, се превърна в артистично събитие, видно от много повече хора.

От 25 ноември до 14 декември в галерия „Райко Алексиев“ бе подредена експозиция, представяща професионалните интереси на Цвятко Остоич в различни области - на графичния дизайн, илюстрацията, рисунката, акварела. Тези работи са създадени от художника в различни периоди – от времето след завършване на Художествената академия, до последните месеци преди изложбата.

Едни от най-запомнящите се изяви на Цвятко Остоич са в графичния дизайн. Сега той показва само част от многобройните си реализирани проекти – опаковки, запазени знаци, калиграфия, плакати.

Особен интерес представлява най-новата му работа – графичният дизайн на документалната изложба, посветена на цар Фердинанд. В серия от няколко табла са представени важни за монарха и за българската история събития. Работата на Цвятко Остоич по този проект се отличава с яснота, с лаконичност на изразяването, с постигнатото единство между образността и шрифтовото изпълнение. Същите качества на художника откриваме и в многобройните книги, чието оформление прави. Създадени с култура, която все по-рядко присъства на книжния пазар у нас, тези издания се отличават и с особена си оригиналност, с дръзките си решения и неочакван ракурс, зад които стои идеята, собственият „прочит“ на Цвятко. Свидетели сме как се създава определен стил, отличаващ продукцията на различните поредици и издателства, за които работи художникът. Високото ниво на поредицата „Life Stile“ на издателство „Вектор“, на книгите на издателства „Факел“, „Анубис“, Университетското издателство и особено на издателство „Парадокс“ е до голяма степен постигнато благодарение на майсторството на неговия графичен изказ.

Другата важна част от работата му, която присъства само с няколко проекта в изложбата, е посветена на илюстрацията. Завършил в класа на Христо Нейков и Владислав Паскалев – две от емблематичните имена на българската илюстрация, Цвятко Остоич следва принципа за адекватността на илюстрацията по отношение на текста. Към уменията си да бъде визуален „разказвач“ на истории, той добавя и своята фантазия, и несъмненото си дарование на рисувач.

Голяма част от изложбата си Цвятко е отделил за своя цикъл акварели. Вероятно, защото те са най-малко познати на публиката. Или заради удоволствието, което изпитва, докато рисува сред природата. Далеч от поръчителя – този важен елемент от системата на създаване на графичния дизайн и илюстрацията, от неговите повече или по-малко задължителни изисквания, от неговия вкус, той прави акварелите си свободно, спонтанно, воден от определена емоция, от моментното настроение. В серията класически акварели, като че ли рисувани на едно и също място – там, където се срещат водата, дърветата и различните състояния на деня, има нещо много лично, един романтичен поглед, отправен и към света, и към дълбоката вътрешна същност на техния автор.

Цвятко Остоич има още една важна особеност като художник, която излиза извън рамките на изложбата, извън неговото вече доста богато творчество, добре познато на публиката. Особеност, за която знаем ние, неговите колеги.

Петдесетгодишният му юбилей е добър повод да си я припомним.

Той е от хората, които имат енергията да започнат и да доведат до край всеки артистичен проект, за който смятат, че си заслужава усилията. Искам да спомена само органи-

Цвятко Остоич – „Пейзаж“, акварел – детайл

зираната преди две години от него масштабна изложба „Изкуство на българската книга“. Традиционно показвана от 1968 година насам, заради финансови трудности тя беше прекъсната от началото на 90-те. Възстановяването ѝ през 2006 върна в залите на ул. „Шипка“ 6 не само огромен брой автори от различни поколения, работещи в областта на илюстрацията и графичния дизайн, но и интереса на многобройна публика.

След закриването си тази изложба продължава да съществува, но под друга форма. През последните две години тя пътува по света – в Европа, Латинска Америка, Азия и Австралия, събрана в сто табла, които показват характера на българското изкуство, посветено на книгата.

Тази изложба е сред най-успешните реализирани проекти както на СБХ, така и на самия Цвятко Остоич. От разговорите ни знам, че той има още много идеи.

Надявам се да ги видим осъществени.

Румяна Константинова

БЛАГОВРЕМИЕТО НА ДЪРВОТО

Национална изложба дървопластика 2008

Изложбени зали „Рафаел Михайлов“, Велико Търново

В лексиката на православните християни особено място заема понятието благовремие – и то не е просто красива дума, а израз на твърдата вяра, че всяко нещо притежава свое собствено, изначално заложено време за случването му.

Изложбата по дървопластика се случва съвсем навреме, защото все по-ясно става, че сега, в първото десетилетие на XXI век, в България се възвръща благовремието на дървото. Разбира се, то винаги е било естествена и често незабележима част от живота дори на най-елементарно, битово равнище; но ако през отминалото столетие присъствието му в интериорна среда бе ограничено под формата на мебел, дограма и ламперия – и понякога малка фигурка на етажерката или корен с причудлива форма като спомен от някоя ваканция – то напоследък от белег за качество на живота, дървото отново се превръща във фактор за самия живот, за човешкото оцеляване – до следващата пролет; такова, каквото е било в далечните, забравени епохи.

Сега глобализирани и пак европейци, добавили към собствената си национална несрета и товара на световна енергийна криза и всемирно затопляне, усещаме в замръзващите си кости спомена за палеолитното начало на човешкия род – за времето, когато безименно същество е произвело случайна искра от изсъхнал къс дърво и този акт е преобърнал хода на историята.

Че е многолико и може всичко, го доказват и експонатите в тази изложба. Способно е дори на мимикрия, хитроумно прикривайки своята естествена природа. Да имитира женска плът, графичен знак, шевица, слама, смачкана хартия или отстреляно мъртво животно. Може да се престори на печена глина, да се маскира като керамична пластика, дори като витражно пано. Да повтаря ръбатата архитектурна на каменен монолит, кухата звучност на бронза или ефирното триизмерно сфумато на вълнения текстил така както, от своя страна, още преди десетилетия текстилните конструкции се опитаха да завземат галерийното пространство на скулптурните форми, а керамичните изделия, вдъхновени от наративността на живописните картини, започнаха да разказват забавни истории от своите рамки по стените.

Тези тенденции не са нови, генезисът им датира отдавна, при това съвсем не са присъщи единствено на българските или балкански артефакти. Историците на културата знаят, че подмяната и имитативността в изкуството никога не са били белег само на изкуство – те са типични за всяка преходна епоха, лишена от собствен облик.

Но аз ясно си спомням как в една изложба на кавалетна скулптура в началото на 80-те години в столична галерия, която едва ли днес съществува, за първи път усетих дървения пулс на дървото.

И в тази изложба има творби, от които, ако се вслушаме достатъчно внимателно, ще доловим шепота на живото дърво, идващ не от повърхността, а от недрата на материята. И съм убедена, че предстои да го чуваме все по-често през следващите години, на следващите национални изложби по дървопластика, на които Велико Търново и изложбените зали „Рафаел Михайлов“ ще бъдат постоянен домакин.

Защото тазигодишната изложба е сред все още редките изяви, които са симптом за настъпването на едно друго благовремие – на общонационалните художествени форуми, нови или възродени в нов формат след дълго затишие.

Елена ПОПОВА

НЕУМОРИМИЯТ ЕКСПЕРИМЕНТАТОР

По повод 90-годишнината от рождението на Сергей Петров

Роденият през 1918 г. в Челябинск художник Сергей Петров, пристига в България с родителите си още през 1933 г. Тук той намира своята втора родина и за разлика от други негови събратя, не изпитва раздвоение и приема и двете страни като свое родно отечество. За това, разбира се допринася освен характерът му, но и шансът да попадне на добри учители в Художествената Академия – проф. Никола Ганушев, артистичната среда на рано загиналия Стефан Куцаров, на Никола Маринов, Илия Петров, Бенчо Обрешков (с когото дели едно ателие), Александър Стаменов и Кирил Петров.

До 50-те години Сергей Петров рисува предимно с масло, след което започва експерименти в монотипията и акварела, които тепърва предстоят да бъдат оценявани. Изложбата в Съюза на българските художници показва само някои от неговите етапи на развитие: като се почне от академично изградения портрет на „Пазач“ в стил Никола Ганушев и се мине през конструктивните експерименти в пейзажа и натюрморта с характерното за автора кубистично разлагане на формата и цвета, стигащо до живописен минимализъм. В изложбата се представиха и поетичните му пейзажи от Мелник, река Ока, есенни места и натюрморти в стила на късния постимпресионизъм, сецесионните сгради на стара София, няколко великолепно автопортрета и портрета на близки, а също и оцелелите творби от циклите му „Септември“ и „Черните забрадки“.

След изложбите приживе в България (в края на 50-те години, 1963 и 1971 г.) в Москва 1998 и 2005 г. – юбилейната изложба, открита на 26 ноември в Съюза на българските художници, имаше за цел да акцентира върху неговите експерименти в обновяването на художествената технология и акварела.

В действителност Сергей Петров, след Петър Морозов, е този, който дава своя принос за обновяването на полихромната монотипия. Превръща я в политипия, успява да постигне чрез допълнително доработване по още няколко отпечатъка от всеки лист. Серията от избрани пейзажи в изложбата проследява постиженията му в тази техника буквално от първите опити до последните дни на живота му. Неговите монотипии носят крайна интензивност на колорита, една съгъстеност на цветното петно, типично негова, която го доближава до живописиста на фовистите.

Неслучайно освен Рембранд и Ван Гог, Жорж Руо е сред любимите му художници, а в Русия, след неговото дарение от 600 картини на Руския културен фонд, художествена критика го сравнява с Петър Кончаловски и Илия Машков.

В изложбата бяха показани и част от акварелите му в създадената от Сергей Петров технология, която той нарича „акварел на чесоко“. Известно е, че още приживе (1975 г.) той прави изложба с майсторите на акварела Александър Поплилов, Ненко Токмачиев и Васил Вълчев и още тогава неговият акварел се откроява с излизане извън познатите нежни, преливни и прозрачни тонове, характерни за тази техника. Така той постига възможно най-интензивното внушение за колорит и плътност на цвета, сравнявани с живописна лава. Именно този подход на собствено търсене в рамките на познатите живописни техники води до изработване на ярък стил в изкуството на Сергей Петров – изкуство, влязло веднага след дарението му в Русия в залите на обновената Третяковска галерия.

Аз се надявам, че този своеобразен „фовист“ и експериментатор в българското изкуство ще намери след време и у нас своето достойно място в историята на художествените процеси от втората половина на XX век.

Аксиния ДЖУРОВА

КОНКУРСЪТ CITE INTERNATIONALE DES'ARTS

Не са много възможностите за хората на изкуството в България да прекарат по-дълъг период от време в Париж. От 1975 г. насам такава възможност предоставя СБХ. На база сключен за срок от 98 години договор с френската организация Cite Internationale Des'Arts, СБХ предоставя на своите членове, художници и изкуствоведи, две ателиета за по два месеца всяка година. Конкурсът, на който се избират резидентите е сред най-популярните активности на СБХ. От тази година към парижката възможност се прибави и възможност за резиденция на обменни начала в Кюнстлерхауз Швандорф, Германия за двама художници. Така че изложбата, която беше подредена на два етаж в галерията на "Шипка" 6, включваше работите на кандидатстващите за двете резиденции от всички съюзни секции, като традиционно преобладават живописците и скулпторите. Запазва се и тенденцията от година на година, тази изложба да е по-малка и по-бедна, което се дължи основно на икономически причини. От години разноските по пътя и престоя в Париж се поемат от авторите. Друго уточнение, което навярно много често се пренебрегва, е че престоят в Париж, а вече и в Швандорф, има смисъл не като награда за дългогодишни заслуги в областта на изкуството и няма за цел да разнообрази последните години на нечия артистична кариера. Подобно двумесечно пребиваване в европейската столица на изкуството би трябвало да даде силен тласък в работата на млад автор, като внесе в живота му голяма доза информация за случващото се в света на изкуството, в това число и конкретни контакти с куратори, критици и художници и институции, нещо което би могло да даде нова насока в живота му. Това основно би трябвало да е и призмата, през която да се разглежда изложбата за конкурса, такава би трябвало да е мотивацията на журито, избиращо кандидатите. В така сформирания изложба всички, одобрени от журито автори, са отбелязани с червени точки, което дава определена посока при разглеждане на експозицията. Прави впечатление, че като цяло авторите, които са приели участието си в конкурса с повече амбиция и са се предоставили с по-внимателна селекция от работи, са били оценени и одобрени. За мен тук има едно изключение, това е живописецът Светослав Недев, със серия от 3 картини, озаглавени „Постурбанистични визии“, които правят силно впечатление.

За хората, които следят авторите и техните изяви до момента, част от работите не са изненада. Сред избраните са двама добре познати скулптори, Пламен Аврамов и Тодор Ламбов. Първият, автор от Варна с много характерен стил, представя серия от седящи женски фигури от теракота. Тодор Ламбов също остава близко до това, което иначе познаваме, представяйки версия на металните колони, с които преди години участва в скулптурен симпозиум в центъра на Перник, и една съвсем нова за мен работа с името „Копчето“, внасяща приятен, дори ироничен момент в иначе твърде сериозните му пластически претенции. Друг скулптор, който за мен беше непознат досега е Петко Генев. Бих казала, че неговите малки и много деликатни пластички, представляващи абстрактни композиции от познати метални предмети и отлети метални клонки, за мен бяха откритие в изложбата. Сред живописците бих искала да отбележа работите на Симеон Шивачев и Цветелина Максимова, въпреки че според мен селекцията, която тук са представили не защитава достатъчно добре нивото на работата им. Сред работите на Шивачев се откроява един „Портрет“ – мощно очертана човешка глава, открояваща се в гъстата монохромна маса на живописното пространство. Това е работа, която е част от серия подобни „портрети“ на автора и която винаги ми е напомняла на графичните глави от 70-те години на XX век на големия Тодор Панайотов. По подобен експресивен начин, но с далеч по-деликатен жест Цветелина Максимова е нарисувала картината си Script, нещо което би трябвало да озна-

чава писмо или надпис на български. В тази връзка за мен остава истинска загадка новата тенденция в озаглавяването на работите. След наименования като „Постурбанистични визии“, „Универс“, „Агора“ и др. започвам да изпитвам истинска носталгия по добрите стари „Композиции“ с които бяха пълни галериите в миналото. В тази връзка названието „Съществуването предхожда същността“, стоящо под името на Стоян Куцев, наистина ми се стори прекалено. В такъв дух, очевидно твърде претенциозно за моя вкус, е и цялото негово представяне. Фотография на гол и плътно намазан с глина (или може би с тесто) мъж, върху който е композиран надписът „WHERE AM I“ и името на работата отново на английски. Сякаш за да даде малко повече разяснение, в съседство има текст – философски, концептуален, хиперпретенциозен, в който е намесен Жан-Пол Сартър (между другото веднъж наречен фамилиарно само с Жан-Пол!). Друг автор, Александър Дойчинов, решава да замени традиционните живописни прийоми, като отпечатва работата си на винил. Това обаче не се отразява ни най-малко на крайния резултат, освен може би че улеснява автора, позволявайки му с лекота да дигне формата на трите рисунки.

Далеч по рехав е вторият етаж на изложбата. Тук са преди всичко приложниците и графичите. И отново червените точки малко ме ориентират. Тук са работите на Соня Ковачева, график с усет към деликатната същност на хартията. Тук са и двамата художници избрани за Кюнстлерхауз Швандорф. Това са Атанас Гаджев, който представя своите керамични кули, и Пенка Минчева с портретите си, изградени от печати на думи.

Извън някои приятни изключения, остава усещането че тазгодишната конкурсна изложба е вяла. Липсва истинският конкурентен дух, дори усещането за евентуална несправедливост на журито не звучат много убедително. Надявам се, че в следващите години повече автори ще разберат, че подобен престои в Париж си струва парите и ще кандидатстват по-амбициозно.

Весела НОЖАРОВА

Стоян Куцев – „Where am I“

Станислав Недев, детайл

КЕРАМИКАТА ТОВА СЪМ АЗ

Затваряш вратата на пещта. Сега съдбата на твоето произведение е в ръцете на огъня. Всичко, което се случва в пещта е сякаш магия – глината изсъхва, глазурите се топят, сливайки се във вълшебен еликсир от багри.

Керамиката е онова изкуство – единствено, неповторимо и уникално по своята същност, в което няма място за две еднакви творби. Това, което се случва зад вратата на пещта, извън контрола на автора е определящо за уникалността на керамиката. В стихията на

Нели Христова – керамика

огъня се ражда истинско изкуство, сякаш докоснато от Господ. Но също така огънят може да изпепели, да унищожи всичко създадено до този момент. Затова готовата керамика е свидетелство за майсторството и способностите на един художник-керамик.

39-тото издание на традиционната керамична изложба „Св. Спиридон“ е не само възможност за демонстриране на постигнатото през изминалата година, но преди всичко е повод за празник на всички творци, дръзнали да посегнат към глината. Посвещава се на свети Спиридон – закрилник на занаятите. Тазгодишната експозиция минава под мотото „Керамиката това съм аз“. Всички участници в изложбата смело и категорично заявяват своята лична и творческа идентичност чрез керамиката. В произведенията на всеки автор личат съкровени мисли, чувства и индивидуални търсения не само в света на изкуството, но и в житейски план.

Не е възможно да се акцентира върху произведенията на всеки един от участниците в изложбата. Силно впечатление прави богатото разнообразие от форми и тематики, представени в експозицията. Възползвайки се от изключително широкото поле за творческа изява, която предоставя керамиката, художниците създават произведения, съвместяващи в себе си едновременно силата и мощта на скулптурната форма, лаконичността и чистата линия на графиката, богатството и енергията на цветовете в живописата.

Важна част от изложбата е и представянето на участниците в пленера по рисувана керамика „Монтана 2008“. Сред тях виждаме имената на Георги Чапкънов, Свилен Блажев, Димитър Гоцак, Дончо Планински, на автори от Португалия и Турция.

В изложбата тази година се откроява участието на автори като Маргарита Иванова, Цветан Донковски, Емилия Панайотова, Сашка Балева, Нели Пушева, Меглена Шаманова, Йоанна Кемилева и др. Интересен факт е участието на испанския художник – керамик Аугустин Руиз. Това е второто му гостуване в Спиридонова изложба (първото през 1995 г.). Неговите 3 творби се вписват в общата изложба, доказвайки че в изкуството няма граници. Интерес предизвиква и тактилната керамика не само със своите форми, но и със ангажираността на керамика Иван Кънчев-Иванов към проблемите на незрящите хора.

„Керамиката това съм аз.“ Всеки един от участниците в тазгодишната национална керамична изложба с гордост и самочувствие може да заяви това. И въпреки, че търсенето на истинските стойности в изкуството е безкраен процес, творците са избрали своя път. Те вървят по нелекия, „кален“ път на керамиката.

Като обобщаващ акцент на мотото на керамичната изложба е композицията на младата художничка Нели Христова – „Да обичаш на инат“, защото художниците керамичи наистина обичат своето изкуство. **ВЪПРЕКИ ВСИЧКО.**

Теодора ВЪЛЧЕВА

ПО ПОВОД „ЕПИЧНА АБСТРАКЦИЯ“ НА НИКОЛАЙ ПЕТКОВ

Изложбата „Епична абстракция“ на Николай Петков в галерия-книжарница „София-Прес“ не се припокрива с идеята за изкуство от масов тип и по качествено нов начин поставя проблематиката на абстрактната живопис в нашите условия.

Това твърдение, разбира се, има нужда от предварителна скоба. Късното, крайно колебливо и двусмислено усвояване на проблематиката на абстрактното изкуство у нас води и до днес до напъни за догонване и доизживяване (безпросветно, мъчително и извън контекста на съвременната култура) на класическите концепти на това течение. Това е и една от основните вътрешни причини за „нелегитимността“ на съвременното изкуство сред обществото. В развития свят „абстракцията“ бива срината теоретично на границата на 50-те и 60-те години, (като резултат на Биенале Венеция 1964). При нас обаче прекрач-

ването на тази граница отпреди половин век не се състоява. Това е още нещо греховно и „стоенето“ пред нея е може би последен опит да се изживеят развитията на авангарда от първата половина на XX век.

Връщайки се на изложбата на Николай Петков, ще кажа само, че някои мигранти (Милко Павлов в Германия; гастролралният наскоро в „Арт Алея“ „италианец“ Стефан Симов) и отделни автори, единици (като Румен Жеков и други по-млади, от които чакам потвърждение) правят абстрактно изкуство от нов порядък. Петков има десетина изложби от 1997 до днес, но очевидно трябваше да мине известно време, да се случат ферментациите на две поколения концептуална живопис, той да уточни позициите си, за да открие смисъла на намеренията си.

Епична абстракция?

Заглавието може да се възприеме и на шега и сериозно, но очевидно иронията доминира. Двадесетте платна 70 x 90 са минималистично изчистени, но съвсем не опростени като възприятие. Почти изцяло двумерният образ е зареден от интелигентна динамика на взаимодействия, които привличат окоето не само чрез геометризма си, построен на редуващи се баланси и нестабилност, но и с интересни и активни цветови състояния и контра-

Николай Петков – „Преходи“, детайл

ти. Заглавията понякога са напълно асоциативни („Александър Велики“), често задават ритъм („Ред на мисли“, „Звезди и ивици“) или тоналност („Кафява живопис“, „Абстрактно зелено“), или се позовават на абстрактни образци от класиката на това изкуство. Това са дълго обработвани в съзнанието форми – до степен иконични състояния – което е сериозно постижение. Мой фаворит в тази насока като „стандарт“, привличащ окоето с динамичната си завършеност, е платното „Златен монохром, Сребърни небеса, Червена fuga“. Безпредметността понякога е нарушена от съвсем строго означаване – „вагончета“ в „Ред на мисли“, схема на стадион в „Постживописна абстракция“ и т.н.

Няма истерия, внезапни хрумвания, субективност – колкото и да са отстранени, формите са обективизация на състоятелни представи и се предлагат на окоето като обективност. Общото състояние, това което картините на Николай Петков ми „говорят“, е активно излъчване, достойно за съзерцание, което обаче не се натрапва и не задължава с нищо. Картина като убежище за погледа, което може да бъде напуснато по всяко време. Не бих се впуснал в по-нататъшно спекулативно тълкуване на конкретния репертоар.

Руен ПУЕНОВ

НАЦИОНАЛНА ИЗЛОЖБА ЗА НАГРАДИТЕ НА АЛИАНЦ БЪЛГАРИЯ

Награди:

Голяма награда за живопис: *Димитър Чолаков* – „Падащи хвърчила“;

Голяма награда за графика: *Велико Маринчевски* – „Цикъл Sudare“;

Голяма награда за скулптура: *Ангел Станев* – „В памет на Константин Павлов“

Журито бе в състав: председател Светлин Русев и членове – Георг фон Гумпенберг, Ивайло Мирчев, Георги Чапкънов, Румен Скорчев, Иван Газдов, Аделина Филева

На 18.12.2008 г. жури, в състав: Димитър Грозданов – председател и членове: Иво Бистрички, Нели Пушева, Дамян Дамянов, Николай Колязов, Борислав Кръстев, Николай Бошев, Йоанна Кемилева, Михаела Пъдева, Стефан Попов, Ивайло Панайотов, Румен Рачев – представител на КК на СБХ, прегледа представените творби и определи участниците в конкурса за пребиваване и работа в Сите дез'Ар – Париж, Франция – 2009 г. и Кюнстлерхауз, Швандорф, Германия – 2009 г., както следва:

за Сите дез'Ар:

Цветелина Максимова – живопис, Нели Христова – керамика, Пламен Аврамов – скулптура, Соня Ковачева – графика, Миряна Манолова – живопис, Симеон Шивачев – живопис, Александър Дойчинов – живопис, Тодор Ламбов – скулптура, Марияна Райнова – текстил, Весела Ножарова – критика, Стоян Куцев – живопис, Петко Генов – скулптура. Резерви: Аделина Филева – критика, Петринел Гочев – керамика.

за Кюнстлерхауз, Швандорф:

Атанас Гаджев – керамика, Пенка Минчева – секция 13; Резерва: Иван Иванов – керамика

На 12.01 2009 г. в Общинската галерия – Плевен бе открита изложба на десетина художници от представителства – Плевен и Ловеч. Това е съвместен, проект, под мотото „ТЕРЕНИ“, подкрепен от СБХ, в който участниците се представиха с по една творба – 100 x 81 см. В изложбата взеха

участие: **Валентин Асенов, Валентин Узуннов, Господин Цветков, Димитър Минков, Иван Велчев, Кирил Колев, Николай Добрев, Петко Петков, Тихомир Витков, Хинко Хинков.** Същата изложба ще бъде експонирана на 20.01. в Ловеч, а през пролетта в СБХ – София.

Изложба на **Михалис Гарудис** 1-14 декември 2008 г. зала „Средец“ на Министерството на културата.

Радослав Котларски – „Пейзаж“, детайл

От 12 декември в ХГ- Добрич бе открита графична изложба на **Радослав Котларски** (1956-2007).

От 4 до 20 ноември се състоя изложбата „... Отнесени от времето“ на **Рада Цанкова** в галерия „Ракурси“.

Премиерата на второто преработено издание на книгата на **Димитър Аврамов** – „Естетика на модерното изкуство“ бе на 4 декември.

Във Френския културен институт от 26 януари до 4 февруари бе представена изложба керамика на **Иван Кънчев-Иванов**. При откриването бе представена и книгата на художника „Тактилна керамика“, публикувана на френски език с подкрепата на Министерството на външните работи на Франция и на Френския институт в София.

От 4 декември **Атанас Хаджигяев-Гайо** направи живописна изложба в галерия „Викинг“ под мотото „Сън и Реалност“.

„Архитектура“ бе живописна изложба на **Робърт Баръмов** в галерия „Париж“ от 19 ноември, същевременно авторът се представя със свои творби от 17 януари в гр. Бармщад Германия.

Художници от дружеството на художниците в Кърджали гостуваха на галерия „Богориди“ в Бургас от 10 декември. Между авторите бяха **Владимир Чукич, Христо Габеров, Емил Пенчев, Камбер Камбер, Павлина Чукич, Мая Мечева, Пенка Атанасова, Хари Атанасов, Иван Стойнов и Ивета Стойнова**.

„Колекционерът“ бе коледна изложба на галерия „Леседра“, която се опита да провокира ценителите на стойностното съвременно изкуство. В нея намериха мястото произведения от 70-те години на **Румен Скорчев, Христо Стефанов, Николай Майсторев, Любен Диманов, Стоян Цанев, Милко Божков и др.** Едновременно с тях бяха показани видеа, пърформанси и инсталации от 80-те и 90-те години на **Албена Михайлова, Венцислав Занков, Димитър Грозданов, Филип Зидаров и др.**

От 16 декември в галерия „Париж“ бе открита коледна експозиция „Моят ангел“. В нея участваха **Богомил Арсов, Бойко Колев, Росен Рашев-Рошпака, Георги Москов, Росен Кръстев, Иво Бистрички, Стоян Божкилов, Ангел Ангелов, Анита Ненчева, Ивелина Иванова, Живко Дон-**

ков и младите автори Боряна Перчинска и Максим Бояджиев.

Йордан Панков, детайл

„Изкуство сред мраморния град“ участниците: **Георги Чапкънов, Иван Русев, Бехчет Данаджъ и колектив – и още картини от Ивайло Мирчев, Димитър Чолаков, Иван Милев** (от 17 декември в галерия „Кръг+“)

От 3 декември в галерия „Сибанк“ бе експонирана традиционната годишна изложба „Графика малък формат“. В нея участваха четиридесет автори от различни творчески генерации. Бяха връчени награди за цялостен принос и плакет в чест на **Стефан Марков** на **Михаил Петков**, за млад автор и плакет на името на **Стефан Марков** на **Калоян Илиев**, годишна награда за журналист, популяризиращ графичното изкуство на **Стефан Джамбазов** от Радио Франс Интернационал.

СЪЮЗ НА БЪЛГАРСКИТЕ ХУДОЖНИЦИ,
ул. „Шипка“ 6. Изложбен план,
месец февруари 2009 година

Изложба - Секция „13“ – 5 февруари – 18 февруари,
III етаж, откриване 18 часа.

„Фотофiesta“ – 13 февруари – 27 февруари, IV етаж,
откриване 18 часа.

Изложба – **Тодор Панайотов** (1927-1989) – 18 февруари – 15 март,
I етаж, откриване 18 часа.

„Посланието“ – по случай 110 години от рождението на **Дечко Узунов** (1899-1986)
23 февруари – 13 март, II етаж, откриване 18 часа.

„Познати – непознати“ – избрано от колекцията на СБХ
24 февруари – 13 март, III етаж, откриване 18 часа.

Изложбена зала „**Райко Алексиев**“, ул. **Раковски 125**

Италиански културен институт

Изложба „**Маски във Венеция**“ – откриване 19 февруари, 19 часа.

Във връзка с издаването на албум – „Васил Левски и изкуството“,
молим художници, галерии и архиви, които притежават творби,
свързани с Апостола да изпратят кратка бележка или опис
с информация за произведението на съставителя на е-мейл адрес:
aleart@abv.bg, до края на месец февруари.

АНТОН ГЮКОВ ПЕТКОВ — ЖИВОПИС**НАПУСНА НИ
КОНСТАНТИН СМОЛЯНОВ –
МАЕСТРОТО НА ПРОМИШЛЕНИЯ ДИЗАЙН**

В навечерието на един от най-светлите християнски празници – Коледа загубихме един от пионерите на българския дизайн, представител на поколение талантиливи български дизайнери, оформяли дълги години с творчеството си физиономията на това уникално младо изкуство.

Константин Смолянов (бате Коце) е роден в Разград през 1938 година. Завършва ВИИИ „Николай Павлович“ – специалност „Графика“ и започва отначало работа като учител по рисуване.

След кратко пребиваване в НИПКИММИ, се проявява като дизайнер от висока класа на металорежещи машини и е поканен през 1966 в ЦПЕХП, където постъпва в отдел „Машиностроене“.

Много скоро той става един от водещите дизайнери в машиностроенето, демонстрирайки изключителен талант и способност да разкрива по убедителен начин връзката между функция и формообразуване.

Последните години, преди да напусне ЦИПЕ (1995) е директор по художествените въпроси на института.

Участва в множество изложби и е носител на редица награди, включително няколко „Златни ръце“. Колегите му с любов пазят редица дружески шаржове и рисунки, излезли от талантиливите му ръце.

В края на 90-те години, като секретар на секция „Дизайн“ в СБХ,

Константин Смолянов успя да организира първата ОХИ „Дизайн“ – „Преброяване на дивите зайци“ след прекъсване от почти 10 години.

Въпреки трудностите на прехода тази изложба провокира цяла поредица от други изложби, довели през 2008 година и до Първото биенале на българския дизайн.

СБОГОМ МАЕСТРО!